

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **JUDr. P. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2012, č. j. MSK 34403/2012, sp. zn. DSH/8609/2012/Fra 067.1 V10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012 - 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno nadepsané rozhodnutí a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 25. 1. 2012, č. j. SMO/027640/12/DSČ/Jaš, sp. zn. S-SMO/379697/11/DSČ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo vysloveno, že žalobce je vinen tím, že dne 20. 11. 2011 v 9:49 hod v Ostravě - Vítkovicích, v ul. Rudná, ve směru jízdy do Poruby řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Tiguan, RZ 9A6 9663, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením (B 20a) – „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, jel rychlostí nejméně 71 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a naplnil tak skutkovou podstatu

přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. uvedeného zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč.

Krajský soud vystavěl zrušující výrok na dvou důvodech. Prvním z nich je rozpor mezi výrokem a odůvodněním správních rozhodnutí. Ve výroku byl totiž žalobce uznán vinným, že nerespektoval dopravní značku povolující v daném úseku maximální povolenou rychlost jízdy 50 km/h. V odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu je ovšem žalobci vytýkáno nikoliv to, že nerespektoval dopravní značku prikazující jet maximálně rychlostí 50 km/h, nýbrž to, že nerespektoval ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle něhož se lze v obci pohybovat nanejvýš rychlostí 50 km/h. Druhým důvodem, pro který krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí, je to, že se ve spise nenachází žádný dokument, který by dokládal, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem měřicího zařízení. Nepostačí, pokud byl návod k používání měřicího systému MicroDigiCam přiložen až ve vyjádření k žalobě.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním názoru krajského soudu.

Podle stěžovatele porušil žalobce povinnost stanovenou dopravní značkou B 20a, a jak výrok, tak i odůvodnění správních rozhodnutí, mu tuto skutečnost kladou za vinu. Pouze nad rámec nosných důvodů je ve druhostupňovém rozhodnutí uvedeno, že v předmětné lokalitě je dopravní značka B 20a umístěna jako podpůrné dopravní značení, neboť povinnost jet maximálně 50 km/h plyne i z toho, že se lokalita nachází v obci.

Dále stěžovatel uvádí, že ve správním řízení žalobce nikterak nezpochybňoval přesnost měření. Konstatování správního rozhodnutí, že měření bylo prováděno v souladu s návodem na obsluhu, je jen obecným konstatováním, nikoliv odpovědí na námitku žalobce. Teprve v žalobě zpochybnil žalobce měřicí rozsah rychloměru, na což stěžovatel reagoval tak, že krajskému soudu poskytl příslušnou část návodu k obsluze rychloměru. Podle stěžovatele není třeba (aniž by v průběhu správního řízení byla vznesena námitka) prokazovat, že je rychloměr metrologicky ověřen, policista je k měření rychlosti proškolen a že měření proběhlo podle návodu. V daném případě tak postačí, pokud je ve spise založen snímek z rychloměru zřetelně zachycující předmětné vozidlo, který obsahuje všechny potřebné údaje.

Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud vyhověl dvěma žalobními námitkám a k šesti dalším se již nevyjadřoval pro nadbytečnost. Podle žalobce byl postup správních orgánů v dané věci šikanózní a jeho důsledky stále přetrvávají.

Žalobce považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

pokračování

V krátké replice k vyjádření žalobce se stěžovatel omezil na konstatování, že skutečnosti uváděné v předmětném vyjádření nikterak nepředstavují polemiku s obsahem kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřená zaměstnankyně s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Zdejší soud posuzoval v první řadě to, zda je mezi výrokem a odůvodněními správních rozhodnutí rozpor.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. K zákonu o silničním provozu byla vydána prováděcí vyhláška č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Ta v § 9 podrobně upravuje zákazové značky. Podle § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky je zákazovou značkou též značka „Nejvyšší dovolená rychlost“ (č. B 20a), která zakazuje řidiči překročit rychlost v kilometrech za hodinu vyjádřenou číslem na značce; značka ukončuje platnost předcházející značky č. B 20a s jiným údajem na značce.

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Obcí je podle § 2 písm. cc) zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Značky „Obec“, resp. „Konec obce“ jsou nikoliv zákazové, nýbrž jen informativní směrové. Podle § 13 odst. 1 písm. t), u) vyhlášky č. 30/2001 Sb. značka „Obec“ (č. IS 12a) označuje začátek obce a informuje o jejím názvu; značka ukončuje platnost značky č. B 20a a úsek pozemní komunikace zpoplatněný mytným, značka „Konec obce“ (č. IS 12b) označuje konec obce; značka ukončuje platnost značky č. IS 12a a značky č. B 20a.

Povinnost pohybovat se v obci předepsanou rychlostí je dána přímo zákonem o silničním provozu. Jak dokonce dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50, publ. pod č. 2855/2013 Sb. NSS, přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Povinnost pohybovat se maximální předepsanou rychlostí podle dopravní značky B 20a, která je značkou zákazovou, naproti tomu nebude dána tam, kde dopravní značka nebude osazena; v takovém případě je řidič povinen dodržovat obecnou úpravu.

Ve výroku rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, figuruje odkaz na porušení zákazu stanoveného dopravní značkou B 20a a na § 4 písm. c)

zákona o silničním provozu. S tím plně koresponduje i odůvodnění tohoto rozhodnutí. V něm je uvedeno, že řidič vozidla (žalobce) se poté, co byl zastaven policejní hlídkou, hájil tím, že dopravní značku omezující rychlost neviděl. Dále se opakovaně uvádí, že umístění dopravní značky B 20a je podle fotodokumentace ve spise dobře viditelné.

V odůvodnění správního rozhodnutí odvolacího orgánu stojí, že nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h byla v předmětném úseku stanovena dopravním značením B 20a. Tato dopravní značka byla umístěna v souladu s právními předpisy a je v předmětném úseku dobře viditelná. I rozhodnutí odvolacího orgánu poukazuje na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Pouze nad rámec nosných prvků odůvodnění je uvedeno, že dopravní značení B 20a je v měřeném úseku umístěno podpůrně, neboť i kdyby tam bývalo chybělo, muselo by se vycházet z ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že v obci lze jet nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. I kdyby žalobce býval dopravní značku přehlédl, nemění to nic na tom, že si musel být vědom toho, že se nachází v obci a smí jet maximálně rychlostí 50 km/h.

Z uvedeného zřetelně plyne, že správní orgány bez pochybností konstatovaly porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, konkrétně nerespektování dopravní značky B 20a, která v předmětném úseku nařizovala nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h. Výrok a odůvodnění proto v nesouladu nejsou. Jen nad rámec řečeného konstatoval odvolací orgán, že i kdyby býval žalobce značku B 20a neviděl (jak uváděl v odvolání i před policejní hlídkou), neměnilo by to nic na tom, že musel vědět, že je v obci, kde je rychlost předepsána ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění se tato pasáž vyskytuje jen jako přirozeně se nabízející odpověď na žalobcovy odvolací námitky.

Lze také poukázat na to, že úprava provedená dopravní značkou (zde B 20a) je považována dle § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu za tzv. místní úpravu provozu na pozemních komunikacích. Úprava provedená zákonem (zde § 18 odst. 4) je považována dle § 61 odst. 1 téhož zákona za tzv. obecnou úpravu provozu na pozemních komunikacích. Podle § 76 odst. 1 věta první zákona o silničním provozu je místní úprava provozu na pozemních komunikacích nadřazena obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Úprava stanovená dopravní značkou B 20a je tedy nadřazena obecné povinnosti pohybovat se v obci zákonem stanovenou rychlostí. To platí i tehdy, pokud dopravní značka stanovuje stejnou maximální rychlost jako zákon sám, jakkoliv to nemá praktický dopad. Správní orgány proto po formální stránce zcela správně konstatovaly porušení zákazu stanoveného dopravní značkou B 20a a na základě toho i porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Ve druhé řadě se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda v daném případě musel spis obsahovat návod k obsluze měřicího zařízení.

Na č. l. 5 správního spisu se nachází ověřovací list použitého silničního laserového rychloměru, který byl vydán Českým metrologickým institutem. Ve spise se nacházejí také fotografie měřeného místa, záznam policisty a fotografie vozidla při měření včetně výstupu z měřicího zařízení. Návod k obsluze přístroje byl doložen až jako reakce na žalobní argumenty stěžovatele.

pokračování

Zde lze poukázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se obdobnou situací několikrát zabýval. Dokumenty založené ve spise v této věci je možno podle judikatury považovat za podklady, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek č. j. 3 As 9/2013 - 35, www.nssoud.cz). Další dokazování se vede jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybní postup při měření či jiné skutečnosti. Teprve potom je třeba vyslechnout příslušné policisty a zjišťovat, zda prováděli měření v souladu s návodem k obsluze apod. (v dalších podrobnostech viz též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 9/2013, 3 As 29/2011, či 1 As 45/2013, přiměřeně viz též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).

V předmětné věci ovšem ve správním řízení nebyl konkrétní způsob měření nikterak kvalifikovaně (ani jakkoliv jinak) zpochybněn. Proto správní orgány nemusely nutně založit do spisu předmětný návod. Ostatně založení tohoto návodu do spisu by samo o sobě nemohlo osvědčit, že k měření došlo v souladu s ním. Požadavek na automatické založení návodu do přestupkového spisu ve všech případech tak zdejší soud považuje za formalistický.

Nejvyšší správní soud dospěl k již předestřenému závěru, že ani jeden z dvojice důvodů, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neobstojí. Proto musel kasační soud napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s. věta první před středníkem). V tomto řízení se krajský soud vypořádá i s ostatními žalobními námitkami (v žalobě uvedenými pod č. 2, 3, 4, 5, 6 a 8), které v předchozím řízení neposuzoval pro nadbytečnost.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu